

ФУНКЦИИТЕ НА ДЕТЕРМИНАЦИЯТА С АРТИКЛИ В БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК

Руселина Ницолова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

DETERMINATION THROUGH ARTICLES IN BULGARIAN AND ITS FUNCTIONS

Ruselina Nitsolova

Sofia University “St. Kliment Ohridski”

Abstract. Determination is a multi-faceted linguistic phenomenon, characterizing the referents of noun groups from cognitive-semantic and communicative-pragmatic perspectives. The paper examines the formal grammatical (morphosyntactic) aspects of Bulgarian articles, their semantics, and their role in information packaging and building up the coreferential structure of the text. The role of articles as a dosimeter of the amount of the imparted information is pointed out for the first time.

Keywords: determination, articles, functions of determination, Bulgarian

Детерминацията е многостранно езиково явление, което характеризира референта на именните групи от когнитивно-семантичен и комуникативно-прагматичен аспект. Тя носи информация и за екстензията на името (обема на обектите, към които се отнася, т.е. тя е вид квантификация), и за интензията му (признаците на обектите, които означава). За детерминацията има натрупана огромна и твърде разнообразна научна литература както в световен план, така и в българистиката. Тъй като тук не можем да правим преглед на литературата, препращаме към подробния и аналитичен обзор в докторската дисертация на В. Зидарова (Зидарова/Zidarova 2018). В тази работа ще разгледаме накратко граматическите, когнитивно-семантичните и комуникативно-прагматичните функции на българската детерминация с артикли.

Формално-граматически детерминацията е езиково специфична. В българския тя се означава от самостоятелни думи и от две морфеми (определителен и нулев член), които имат свои правила за формообразуване и употреба. Това са показателни, лични, неопределителни, притежателни, обобщителни и други местоимения, собствени имена, прилагателни като *определен, известен* и др., някои квантификатори като *много, повечето*, фразеологични съчетания като *незнайно как, бог знае кой, дявол знае кога, никой не знае защо* и под., артиклите *определителен, неопределителен член един и нулев*

член и др. (вж. по-подр. Rå Hauge (1977), Guenchéva-Desclés (1985), Nicolova (1990) и редица други). От тези детерминатори тук ще ни интересуват само артиклите.

Формално тези артикли в български са доста различни: *един* е самостоятелна дума, а другите два члена – определителният и нулевият, са морфеми. Нулевият член е нулева морфема, която получава своето значение само в рамките на системата на артиклите. Определителният член (според Алексова/Aleksova 2019 *полуаглютинативен формант*) се представя чрез множество аглютинативни морфеми – *-ът*, *-а* за м.р. ед.ч., *-та* за ж.р. ед.ч., *то* за ср.р. ед.ч., *те*, *та* – за мн.ч. – в зависимост от окончанията за мн.ч. – явление, подобно на вокалната хармония в тюркските езици. Формите на определителния член са формите на старобългарското анафорично местоимение *тъ* – *стб.*, превърнали се в аглютинативни морфеми в края на думите вследствие на дълъг и сложен процес на граматикализация, започнал фонетично още през старобългарската епоха (X–XI), срв. *стб.* *родѣтъ* – *родѣтъ* (родът), като крайният формант напълно е загубил значението на показателно местоимение и е получил значение на определителен член 200–300 години по-късно – не по-рано от XIII – XIV в. (Мирчев/Mirchev 1975: 201–202).

Въпросът за граматикализацията на *един* като неопределителен член е много дискуссионен, срв. напр. различията във възгледите за различните етапи на такава граматикализация в общоезиков план у Givón (1981), Heine (1997), Geist (2012), както и различните мнения по въпроса в българското езикознание. Всички те са разгледани подробно в отлично изработената студия на Кр. Алексова (Алексова/Aleksova 2019), която стига до извода, че *един* е граматикализиращо се средство – в настоящото състояние на езика се наблюдава етап от процеса на неговата граматикализация, тъй като съществуват три вида ограничения във връзка с неговата obligatorност: във връзка с числото, с лексикално-граматичния разред на съществителното, с което се свързва, и с контекстовото влияние.

Като съм напълно съгласна с анализа на Алексова, аз бих подчертала факта, че obligatorните употреби на *един* в немалко случаи може би преобладават над факултативните, както и че вече има добре оформени опозиции на *един* както с нулевия, така и с определителния член. Освен това българският език заедно с испанския, португалския и каталанския е един от малкото езици с форма за мн. ч. на *един*, макар че тя в български още няма задължителна употреба във всички случаи, за разлика например от испанския (вж. Rå Hauge 1977: 86–87, Стаменов/Stamenov 1985: 41). Наличието на такава форма представлява една важна степен на граматикализацията, която говори не за семантично избледняване на изходното числително, а просто за промяна в неговото значение, тъй като формата *едни* вече означава част от множество специфични референти. Това ме кара да смятам, че в съвременния български език вече е налице поява на неопределителен член, който обаче не е достигнал до финалната степен на своето развитие (срв. с Geist (2012), която отрича наличието на неопределителен член в българския, както и Зидарова/Zidarova 2018) и др.) – това е нормално, като се има предвид, че неоп-

ределителният член е ново явление в историята на българския език, а пък граматикализацията е процес, траещ обикновено векове.

Морфологични особености на детерминацията с артикли. Артиклите са важен елемент в състава на именната група и се подчиняват на определени правила за съчетаване с другите елементи в нейния състав, които са не само имена (прилагателни, числителни, някои местоимения, но и причастия – минало деятелно свършено, сегашно деятелно, минало страдателно, остатъците от сегашно страдателно причастие, които функционират като прилагателни).

а) Най-напред трябва да споменем правилата и изключенията от тях за съчетаване на артиклите със съществителни от различни групи, означаващи броеви и неброеви предмети, напр. събирателни съществителни, абстрактни съществителни, съществителните, означаващи родствени отношения, жителите на определено селище, собствени имена, някои съществителни, означаващи време, някои чужди съществителни, означаващи жени, които не се съчетават с определителен член, като *мис, мадам, лейди, фройлайн* и др. (вж. за тези особености у Буров/Burov 2004: 360–362, Ницолова/Nitsolova 2008: 85–111, Алексова/Aleksova 2019).

б) Освен това съществуват и правила за съчетаемостта на артиклите с някои определения в именната група, напр. с притежателните местоимения и възвратното притежателно местоимение, с обобщителните местоимения, с показателните местоимения и др., срв. *един мой приятел, моята родина, моя родина; едно свое хрумване, своето хрумване, но всичкият, всичката, не: *един всичкият, *някоя масата* и др.

в) Определителният член по-често, неопределителният член *един* в отделни случаи може да се съчетава и с наречия за количество (*малкото, многото, повечето, също и: няколкото*). Напр. 1. *Малкото лампи по улиците пръскаха бледа светлина.*

Неопределителният член *един* може да се свърже с наречие като интензификатор. Напр. 2. *Енчо върви през детелината и му е едно хубаво, хубаво ...* (Ст. Цанев).

г) Определителният член и неопределителният член *един* могат да се добавят към отделни думи от различни части на речта, за да ги субстантивират. По този начин тези думи могат да заемат позиции на аргументи, по-рядко – на адюнкти в изречението. Напр.

3. *Едно златисто жълто ще подхожда най-добре; Жълтото ѝ отива.*

4. *азът, нещото, нищото; Да-то му беше уклончиво, а не-то решително.*

д) След загубата на вокатива от определени лексикални групи – най-често собствени имена за лица, или прилагателни, които определят лица, както и при нарицателни имена, най-често за лица, и техните определения, в системата на артиклите се създават нови семантични опозиции между формите с различни артикли, противоположни при собствените и при нарицателните имена. Става дума за противопоставяне на обща и звателна форма, като референтът и в двата случая е единичен и определен. Напр.

5. *Верчето си дойде. – Добре дошла, Верче! Митето е тук. – Мите, добре дошъл!*

6. Ела, пиленц**ето** на мама! Тичкай, татков**ото** юначе!

7. Ало, малка**та**! (заглавие на филм).

За тези членувани обръщения са писали обстойно Св. Иванчев (Иванчев/Ivanchev (1978 и др.), Ив. Гълъбов (Гълъбов/Galabov (1962), Beurer, Kostov (1978) и др. – вж. преглед по въпроса и библиография в Ницолова/Nitsolova (1984: 56–59).

Синтактична страна на детерминацията с артикли. Детерминацията с артикли е важен фактор в семантичната и синтактичната структура на изречението и текста. Именните групи с артикли заемат всички възможни позиции в изречението: позициите на аргументи, адюнкти, част от предикат (сказуемни определения), определения, приложения, т.нар. „странични думи“ в изречението – обръщения, вметнати думи и др. Трябва да отбележим обаче, че основната употреба на именните групи с артикли е в позицията на аргументи и адюнкти. В предикатна позиция групите с артикли в повечето случаи може да имат значение, различно от значението им като аргументи (вж. по-долу).

В изречението детерминацията на именната група играе роля в следните случаи:

а) Когато именната група с член е подлог, сказуемото определя и значението на члена към подлога, напр. индивидуното и генеричното значение на определителния член, срв. 8. *Книгата е интересна* – индивидуно значение на определителния член; 9. *Книгата е прозорец към света* – генерично значение на определителния член; б) Използваният член при детерминацията (определителен, неопределителен член *един, нулев член*) определя дали дадена именна група в позиция на пряко или дателно допълнение топик ще се удвои с кратка форма на личните местоимения. Става дума за означаване на варианти в информационната структура на изказването. Напр.

10. *Книгата я чета от няколко дни.*

11. *Една книга я чета от няколко дни.*

12. **Книга я чета от няколко дни* – удвояване на допълнението е невъзможно, ако артикълът е свързан с група с индивидуно значение, но е възможно, ако именната група има генерично значение, както доказва Dyer (2018).

13. *Когато жена я засърби ухото и тя го почеше с пръст, на ухото ѝ му става хубаво, а не на пръста ѝ* – примерът е на Dyer (2018).

(По този въпрос вж. основополагащите работи на Св. Иванчев (Иванчев/Ivanchev (1978), както и редица работи на Й. Тишева (Тишева/Tisheva (2007), М. Джонова (Джонова/Djonova (2002), Тишева, Джонова/Tisheva, Djonova (2006), Krapova, Karastaneva (2000), П. Асенова, Зл. Генчева (Асенова, Генчева/Asenova, Guentchéva (2018), Dyer (2018) и много други.)

3. В последните десетилетия (след 1970 г.) в лингвистиката се оформя схващането, че кодирането на ядрените аргументи със семантичните роли агенс, пациенс, реципиент и тема в езиците зависи не само от синтактичната им функция и значението им, но и от тяхната важност (*prominence*). Важността се дели на два вида: *инхерентна*, коя-

то се представя от скала на лицето: локуфорична (1 и 2 л.) – алофорична (3 л.) форма; скала на номиналността: лична форма или индекс (местоимение) – пълна именна форма; скала на одушевеността: лице–животно–неодушевен предмет; *речева*, която се представя от: скала на специфичността: определеност–специфичност, неопределеност–неопределена неспецифичност; скала на дадеността: дадено в речта – ново в речта; скала на фокуса: основа, фон (background) – фокус (Haspelmath 2018:5). Както се вижда, значенията на детерминаторите са поставени в скалата на речевата важност. Въпросът за българския се нуждае от изследване – засега знаем само за ролята на артиклите в изграждането на информационната структура на изказването.

4. В предикатна позиция групите с трите артикъла се употребяват като неререферентни (предикатни) изрази, ако предикатът е характеризиращ, или референтни изрази, ако предикатът е за твърдение. Напр.

13. *Петров е електротехник* (неререферентно значение).

14. *Петров е нашият електротехник* (референтно значение).

15. *Петров е един електротехник! Ужас!* (неререферентно значение, отрицателно еминентно).

Неререферентна еминентна употреба *един* има и в именни групи в непредикатна позиция. Срв.:

16. *Ще обядвам с една клиентка, сто и осемдесет висока, черна коса, зелени очи, един бюст...* (Г. Христов); *То пък една полиция имаме...* (А. Каралийчев).

(Повече за еминентното и нееминентното значение на *един* вж. у Guenchéva-Desclés (1985), Стаменов/Stamenov (1987), Ницолова/Nitsolova (2008: 87–88).

Тук няма да разглеждаме синтактичната употреба, както и семантиката на именните групи с артикли в множествено число.

Текстови функции на детерминацията с артикли. Артиклите заедно с другите детерминатори играят важна роля в текстовата кохезия, тъй като спояват референтната структура на текста. Началното въвеждане на даден референт в текста става най-често с *един*, който може да постави началото на коререферентна верига чрез своята презентативна функция. Същото важи и за нулевия член. Напр.:

17. *Отвъд Тунджа като минете, има едно село_к. Сред селото_к – висока топола* (А. Каралийчев); *Зелеее-на долина. Детелина_к и жълт кантарион. Вървя аз през детелината_к, над мене небе_к, ама няма слънце, небето_к цялото е слънце, свети, но не пече* (Ст. Цанев).

Когнитивно-семантични особености на детерминацията. Въпросът за значението на артиклите е изключително сложен – по него съществува многообразие от мнения. Тук ще споменем само най-главните от тях. Значението на определителния член се представя от две главни теории – за единичността и съществуването на означавания обект, т.е. членът като квантификатор – семантична теория, която се свързва с Frege (1892), Russell (1905), Hawkins (1991) и др., и за познатостта (*familiarity*) на означавания референт от говорещия и слушателя, комуникативно-прагматична теория, за която

допринасят Christophersen (1939) и особено Heim (1982) и Kamp (1991), както и редица други след тях. Референтът се мисли и с неговите родови, и с неговите индивидуални признаци от говорещия и слушателя, т.е. той е специфичен и определен.

Значението на нулевия член има за основен признак ‘неспецифичен’, т.е. референтът се мисли само с неговите родови признаци, без индивидуалните му признаци. Затова и той не може бъде определен или неопределен.

Най-труден е въпросът за значението на неопределителния член *един*, тъй като той има няколко фази в своето развитие и още не е стигнал финалната фаза. Трябва да отбележим, че числителното *един* в българския претърпява учудващи метаморфози в развоя си към неопределителен член, някои от които са езиково специфични, напр. еминентната употреба на *един*. Ако се придържаме към широко известната схема на Givón (1981) за развоя на неопределителния член, която получава своето разширение в работата на Heine (1992), *един* минава през следните главни етапи: срв. квантификация – референциалност/денотация – генеричност/конотация (Givón 1981:51); 1. числително; 2. презентативен маркер; 3. специфичен маркер; 4. неспецифичен маркер; 5. генерализиран маркер (Heine 1992). Тук не можем да обсъждаме тези етапи.

Комуникативно-прагматична роля на детерминацията с артикли. Комуникацията е двустранен процес на обмен на информация, който протича между говорещия и слушателя, които могат да сменят местата си в диалога. Досега не е подчертавана една важна прагматична роля на детерминацията с артикли – тя служи като дозатор за определяне на количеството предавана информация от говорещия на адресата. Необходимостта от дозиране на информацията много добре е формулирана от оксфордския философ Grice, който в своята теория за разговора представя няколко групи максими, обединени в кооперативния принцип. Първата от тези максими е за количеството на съобщението, която включва две субмаксими – *Направи съобщението си толкова информативно, колкото е необходимо! Не прави съобщението си по-информативно, отколкото е необходимо!*

Да видим сега как детерминацията с артикли може да служи като дозатор при определяне на количеството предавана информация. Да разгледаме изказванията в няколко речеве ситуации, в които участват лицето А като говорещ, намиращ се в своя кабинет в университета, и лицата В, С и D, като С и D се намират в кабинета на говорещия, а В се обажда по телефона. Най-напред говорещият има разговор с В по телефона, на когото той казва:

18. *Сега съм зает. Ще ходя на заседание.*

След като прекратява разговора си по телефона с В, говорещият казва на присъстващия там С, който е чул разговора, за да му поясни:

19. *Ще ходя на едно заседание за новите учебни планове.*

Най-накрая говорещият се обръща към D с подканата:

20. *Хайде да вървим на заседанието.*

Защо говорещият означава едно за самия него определено заседание – за новите учебни планове – с трите члена, като общува с тримата различни адресати. Несъмнено е, че той се съобразява с два фактора при избора на член: първо, каква е предполагаемата от него информация за референта на именната група у слушателя, с когото говори, второ, какво е количеството информация, което е комуникативно необходимо да предаде във всеки от трите случая. В първия случай в разговора с В говорещият предполага, че слушателят няма никаква информация за въпросното заседание, и смята, че не е необходимо да му предоставя информация за заседанието, т.е. спазва втората субмаксима на Grice *Не прави съобщението си по-информативно, отколкото е необходимо!* Затова той употребява името *заседание* с нулев член, като представя референта му като неспецифичен и неопределен.

Във втория случай говорещият също предполага, че слушателят С няма никаква предварителна информация за въпросното заседание, но вече представя референта на именната група с *един* като специфичен и неопределен, като неопределеността му е силно намалена с добавянето на определението *за новите учебни планове*.

В третия случай говорещият знае, че неговият слушател е информиран за въпросното заседание, тъй че няма нужда да му предава допълнителна информация.

Важно условие за успешна комуникация е говорещият да има точно предположение за информацията на адресата за референта на израза с определителен член, употребен от говорещия. Иначе употребата на определителния член е неуспешна.

Напр. А.: *Какво знаеш за пожара?* В.: *Какъв пожар?*

Изводи. В тази кратка статия се помъчихме да маркираме някои важни функции на българската детерминация с артикли, която пронизва морфологичната и синтактичната система, важен фактор е в изречението и текста. Освен това тя е средство за правилно дозиране на информацията, което е условие за успешна комуникация.

Цитирана литература

- Алексова 2019:** Алексова, Кр. За процеса на граматикализация на *един* в полето на неопределеността. – В: *Известия на Института за български език „Проф. Любомир Андейчин“*, т. XXXVI, (под печат). (Aleksova, Kr. Za protsesa na gramatikalizatsija na *edin* v poleto na neopredelenostta. – V: *Izvestia na Instituta za balgarski ezik „Prof. Lyubomir Andeychin“*, t. XXXVI, (pod pechat).
- Асенова, Генчева 2018:** Асенова, П., Зл. Генчева. Още един път за *един*: удвояване на неопределеното пряко допълнение. – В: Ковачева, М. (ред.), *Езикът отблизо. Сборник в чест на Христо Стаменов*. София: Унив. изд. „Св. Климент Охридски“, 60–67. (Asenova, P., Zl. Guenchéva. Oshte edin pat za *edin*: udvojavane na neopredelenoto pryako dopalnenie. – V: M. Kovacheva (red.). *Ezikat otblizo. Sbornik v chest na Hristo Stamenov*. Sofia: Univ. izd. “Sv. Kliment Ohridski”, 60–67.)
- Буров 2004:** Буров, Ст. *Познанието в езика на българите. Граматично изследване на концептуалната категоризация на предметността*. Велико Търново: Фабер. (Burov, St. *Poznaniето v ezika na balgarite*. Veliko Tarnovo: Faber.)
- Гълъбов 1962:** Гълъбов, Ив. *Проблемът за члена в български и румънски език*. София: БАН, 1962. (Galabov, Iv. *Problemat za chlena v balgarski i rumanski ezik*. Sofia, BAN.)
- Зидарова 2018:** Зидарова, В. *Семантика и прагматика на именната детерминация в българския език*. Пловдив: Коала прес. (Zidarova, V. *Semantika i pragmatika na imennata determinatsiya v balgarskiya ezik*. Plovdiv: Koala pres).

- Иванчев 1978:** Иванчев, Св. Наблюдения върху употребата на члена в българския език. – В: Пашов, П. (съст.) *Помагало по българска морфология. Имена*. София: Наука и изкуство, 186–211. (Ivanchev, Sv. Nablyudenia varhu upotrebatata na chlena v balgarskia ezik. – V: Pashov, P. (sast.) *Pomagalo po balgarska morfologia. Imena*. Sofia: Nauka i izkustvo, 186–211.)
- Мирчев 1978:** Мирчев, К. *Историческа граматика на българския език*. София: Наука и изкуство. (Mirchev, K. *Istoricheska gramatika na balgarskiya ezik*. Sofia, Nauka i izkustvo.)
- Ницолова 1984:** Ницолова, Р. *Прагматичен аспект на изречението в българския книжовен език*. София: Народна просвета. (Nitsolova, R. *Pragmatichen aspekt na izrechenieto v balgarskiya knizhoven ezik*. Sofia: Narodna prosveta.)
- Ницолова 2008:** Ницолова, Р. *Българска граматика. Морфология*. София: Унив. изд. „Св. Климент Охридски“. (Nitsolova, R. *Balgarska gramatika. Morfologija*. Sofia. Univ. izd. „Sv. Kliment Ohridski“.)
- Стаменов 1985:** Стаменов, Хр. За употребата на един като показател за неопределеност в българския език (в сравнение с английски). – В: *Език и литература*, кн. 3, 33–44. (Stamenov, Hr. Za upotrebatata na edin kao pokazatel za neopredelenost v balgarskiya ezik (v sravnenie s angliyski). – V: *Ezik i literatura*, кн. 3, 33–44.)
- Тишева, Джонова 2006:** Тишева, Й., М. Джонова. Старият нов Топик. – В: *Славистика и общество*. VII национални славистични четения. София: Херон Прес, 231–237. (Tisheva, Y., Djonova, M. Stariyat nov Topik. – V: *Slavistika i obshtestvo*. VII natsionalni slavistichni chetenija. Sofia: Heron Pres, 2006, 231–237.)
- Christophersen 1939:** Christophersen, P. *The articles: A study of their theory and use in English*. Copenhagen: Einar Munksgaard.
- Djonova 2002:** Djonova M. La duplicación del objeto en el búlgaro y el español. – In: *España y el mundo eslavo. Relaciones culturales, literarias y lingüísticas*. Madrid, Gram Ediciones, 391–394.
- Dyer 2018:** Dyer, D. L. “One of a kind”: when specificity breeds duplicity. – In: M. Kovacheva (ed.) *Language close up. Papers in honour of Christo Stamenov*. Sofia: Univ. izd. “Sv. Kliment Ohridski”, 68–81.
- Frege 1966/1892:** Frege, G. Über Sinn und Bedeutung. – In: Patzig, G. (Hrsg.), Gottlob Frege. *Funktion, Begriff, Bedeutung*. Fünf logische Studien. 2. Aufl. Göttingen.
- Geist 2012:** Geist, L. Bulgarian *edin*: The Rise of an Indefinite Article. [10.10.2018] https://www.uni-stuttgart.de/linguistik/sfb732/files/geist_edin_bulgdraftdez2012.pdf.
- Givón 1978:** Givón, T. Definiteness and referentiality. – In: Greenberg, J. H., Ch. A. Ferguson & E. A. Moravcsik (eds.), *Universals of human language*, vol. 4, 291–330. Stanford: Stanford University Press.
- Grice 1996/1975:** Grice, H. P. Logic and Conversation. – In: Cole, P. & J. Morgan (eds.) *Syntax and semantics*, vol. 3. New York: Academic Press, 41–58.
- Guenchéva-Desclés 1985:** Guenchéva-Desclés, Zl. *Contribution a l’etudes des categories grammaticales du bulgare litteraire contemporain*. I et II vol. Thèses d’Etat. Paris.
- Haspelmath 2018:** Haspelmath, M. Role-reference associations and the explanation of argument coding splits. Draft.
- Hawkins 1991:** Hawkins, J. D. On (in)definite articles: implicatures and (un)grammaticality prediction. – In: *Journal of Linguistics*, 27, 405–442.
- Heine 1997:** Heine, B. *Cognitive foundations of grammar*. New York/Oxford: Oxford University Press.
- Krapova, Karastaneva 2000:** Krapova, I., Ts. Karastaneva. On the Structure of the CD Field in Bulgarian. – In: Dimitrova-Vulchanova, M., I. Krapova, L. Hellan (eds.) *Papers from Third Conference on FASSBL*, Plovdiv, 1999, University of Trondheim Working Papers in Linguistics, 34, 67–84.
- Nicolova 1990:** Nicolova, R. Unbestimmtheit in der Logik des natürlichen Denkens. – In: *Praktische Logik. Traditionen und Tendenzen*. Abhandlungen eines Seminars beim 13. Internationalen Wittgenstein-Symposium, Kirchberg am Wechsel, 1988, Göttingen, 193–201.
- Tisheva 2007:** Tisheva, Y. On Right Dislocation and Marginalization in Bulgarian. – In: *Linguistic Investigations into Formal Description of Slavic Languages*. P. Kosta, L. Schurcks (eds.). Peter Lang International Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main, 389–397.

Руселина Ницолова
София 1606
Ул. „Доспат“ 3
nitsolova@abv.bg

Ruselina Nitsolova
Sofia 1606
3 Dospat Str.
nitsolova@abv.bg